

1. Esty, Benjamin C. Modern Project Finance Teaching Notes. New York : John Wiley & Sons, Inc., 2004.
2. Nevitt Peter K., Fabozzi Frank J. Project Financing / Nevitt Peter K., Fabozzi Frank J. – 7th Edition // ISBN 1 85564 791 5. Published 2000. – 498 p.
3. Сословський В. Г. Проектне фінансування в схемах : навч. посібник для самот. вивч. дисц. / В. Г. Сословський. – К. : «Новий Світ-2000», 2011.
4. Бардиш Г. О. Проектне фінансування : підручник / Г. О. Бардиш. – 3-тє вид., перероб. та доповн. – К. : «Хай-Тек-Прес», 2008. – 464 с.

Ховрак І.В., к.е.н., доцент
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського, м.
Кременчук, Україна

СВІТОВИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ ЗВІТНОСТІ З СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

У світовому просторі вищої освіти важливість соціальної місії та соціальної відповідальності закладів вищої освіти є аксіомою. Саме тому університети активно реалізують різноманітні соціальні ініціативи, залучають до них значну кількість стейкхолдерів (студентів, викладачів, адміністративний персонал, роботодавців та представників місцевих громад), розробляють звіти з соціальної відповідальності та збалансованого розвитку. При цьому соціальна місія відображається у загальній місії закладу освіти. Варто додати, що окремі університети вже є учасниками спільноти GRI та розробляють звітність із соціальної відповідальності, у тому числі відповідно до стандартів GRI (табл. 1-2). GRI є незалежною міжнародною організацією, яка представила перший звіт про збалансований розвиток у 1997 році. Спільнота GRI є каталізатором прозорості, простором для обміну досвідом та історіями успіху. Приєднання до спільноти потребує натхнення призводити до позитивних змін в організації та суспільстві, співпраці з різними зацікавленими сторонами, сприяння поширенню місії та стратегії GRI.

Таблиця 1

Університети-учасники спільноти GRI

Університет	Країна	Приєднання до спільноти
Arizona State University	США	2017-06-30
Centrum Católica Graduate Business School	Перу	2018-10-24
Fundación Universitaria del Área Andina	Колумбія	2015-03-06
Instituto Superior de Administracao e Economia (ISAE)	Бразилія	2015-03-03
Rotterdam University of Applied Sciences, Rotterdam Business School	Нідерланди	2019-02-04
Universidad Anáhuac - Centro IDEARSE	Мексика	2009-12-10
University of Amsterdam Business School	Нідерланди	2007-10-03

* складено за даними джерела [1]

Станом на 24.10.2019 року, аналіз бази звітів GRI свідчить, що 157 закладів вищої освіти з різних країн розробили і розмістили 435 звітів. Представлені університети є різними за розмірам та освітніми програмами (104 великих, 5

середніх та 46 малих). При цьому з Африки всього 4 університети і 14 звітів (з них 23 за методикою GRI), з Азії – 22 університети і 26 звітів (з них 23 за методикою GRI), з Європи – 55 університетів і 151 звіт (з них 100 за методикою GRI), з Латинської Америки – 31 університет і 90 звітів (з них 74 за методикою GRI), з Північної Америки – 34 університети і 110 звітів (з них 17 за методикою GRI), з Океанії – 11 університетів і 44 звіти (з них 11 за методикою GRI). Варто додати, що різною є динаміка формування і подання звітів з різні роки. Так, за 2018 рік в системі відсутні звіти, за 2017 рік наявні 15 звітів, за 2016 – 21 звіт, за 2015 рік – 18 звітів, за 2014 рік – 18 звітів, за 2013 рік – 11 звітів, за 2012 рік 9 звітів, за 2011 рік – 5 звітів, за 2010 рік – 4 звіти тощо. Тобто, не зважаючи на загальну значну кількість університетів, які розробляють звіти, основним негативним фактом є безсистемність їх розробки.

Таблиця 2

Університети, що розробляють звітність із соціальної відповідальності

Країна	Кількість університетів	Кількість звітів	Країна	Кількість університетів	Кількість звітів
Австрія	5	16	Оман	1	0
Австралія	10	37	Перу	3	4
Бангладеш	1	0	Південна Африка	3	12
Бельгія	3	8	Польща	1	1
Бразилія	7	34	Португалія	1	5
Великобританія	6	7	Республіка Корея	1	1
Гонгконг	1	2	РФ	2	2
Еквадор	1	0	Сінгапур	1	3
Індонезія	3	0	США	30	99
Іспанія	13	51	Тайвань	8	11
Італія	5	10	Туреччина	2	2
Камбоджа	1	0	Уругвай	1	0
Канада	4	11	Філіппіни	2	5
Колумбія	10	22	Фінляндія	4	17
Мексика	4	8	Франція	1	1
Нігерія	1	2	Чилі	6	22
Нідерланди	1	3	Швейцарія	6	16
Німеччина	5	10	Швеція	2	4
Нова Зеландія	1	7	Японія	1	2

* складено за даними джерела [1]

Детальний аналіз представлених звітів засвідчив, що найбільша увага у звітах приділяється наступним блокам інформації: місія та ідентичність закладу, основна інформація про заклад, дієві практики створення сприятливого та інклюзивного середовища для студентів та працівників, оцінка впливу на регіон присутності та країну в цілому (надання інструментів сприяння вирішенню екологічних, соціальних та економічних питань).

Список використаних джерел:

1. GRI Standards Report Registration System (2019). Retrieved from: <https://www.globalreporting.org>

Чучман Н.В., студент
Науковий керівник: Сур'як А.В.,
к.е.н., доцент, Східноєвропейський
національний університет, ім. Лесі Українки,
м.Луцьк, Україна

СУЧАСНА ГАЛУЗЕВА ПОЛІТИКА ТА ПРАКТИКА РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗЕВИХ РИНКІВ

Сучасний розвиток товарно-грошових відносин актуалізує необхідність вивчення ринкового механізму. Дослідниками спрямовувалось на аналіз недосконалість ринків товарів і послуг, що спонукає до появи розвитку теорії галузевих ринків, яка аналізує механізм спрямування діяльності виробників на задоволення споживчого попиту, визначає причини недосконалості ринку та з'ясовує ефективні механізми державного регулювання ринку. Галузевий ринок – це ринок взаємозамінної продукції, який, як правило, розглядається в межах функціонування державного соціально-економічного комплексу, що володіє закінченим циклом відтворення [1].

Сутність процесів в сучасній галузевій політиці та роль держави в їх здійсненні досліджують, а ще краще можна розглядати результати кадрового пошуку видатних українських вчених-економістів, як М. Кондратьєв, М. Туган-Барановський, Й. Шумпетер та ін [2].

В історії регулювання промисловості розрізняють два основні етапи. На першому етапі ухвалюються законодавчі акти, які встановлюють регулятивні повноваження щодо тих чи інших галузей. Після ухвалення законодавчого акту починається другий етап регулятивного процесу – впровадження цього акту. У деяких випадках спостерігається й третій етап регулятивного процесу – дерегулювання галузі. Зазвичай дерегулювання має вигляд ухвалення певного законодавчого акту, але на практиці інструментами в цьому процесі є судові органи та регуляторні агентства.

Законодавчі органи виконують у регуляторному процесі два основних завдання. По-перше, вони визначають, які бюрократичні агентства матимуть повноваження з регулювання тих чи інших аспектів галузі. По-друге, обмежують повноваження регуляторного агентства. Двома основними засобами впливу в процесі регулювання є контроль над цінами, а також контроль над входженням та виходом із галузі.

Сучасна галузева політика – система економічних цілей, стратегічних і тактичних завдань розвитку національних галузевих ринків, втілених у державних (урядових) програмах, інструментів та механізмів, які забезпечують їх вирішення.